

 HARLEQUIN

HISTORICKÁ
ROMANCE

JENNI
FLETCHEROVÁ

Dáma v závoji

JENNI FLETCHEROVÁ

DÁMA V ZÁVOJI

PŘEKLAD

JANA VRBACKÁ

Milá čtenářko,

tak tu máme nový rok! Ten uplynulý nám sice trochu změnil život, neboť jsme se museli naučit žít s tou malou koronavirovou potvůrkou. Museli jsme slevit z cestování po světě, omezit se v některých radostech a zvyknout si na to, že ne vždy je všechno tak, jak bychom si přáli. Ale podívejme se na to z té lepší stránky – místo exotických zemí jsme vyrazili na exotická místa české země, poznali zapadlé kouty, vyšplhali na vrcholky českých hor a zchladili rozpálená těla v českých rybnících a řekách... A řekněte, jestli to nebylo krásné? A navíc jste určitě měla i víc času na mé romantické příběhy.

Doufám, že rok 2021 bude alespoň o trochu lepší než ten loňský koronavirový... Ale že i přes to si najdete chvíle a zůstanete věrná hrdinkám a hrdinům z edice Historická romance.

Na leden jsem pro Vás připravil příběh tajemné Dámy v závoji od Jenni Fletcherové. Co skrývá pod černou rouškou Vám teď neprozradím, ale Frances Vám sama řekne, co ji tíží na duši. Tajemství však skrývají i Gabriel s Nancy z knížky Urozená hospodyně, kterou napsala Vám již známá autorka Sarah Malloryová.

Věřím, že moje romance Vám dlouhé lednové večery zpříjemní.

S láskou

Váš Harlequin

Jenni Fletcherová

DÁMA V ZÁVOJI

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Viscount's Veiled Lady

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins Publishers, 2019

Překlad:
Jana Vrbacká

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2019 by Jenni Fletcher
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościeńska 1B lokal 24-25

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

ISBN: 978-83-276-5405-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-5406-9 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-5407-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Whitby, Severní Yorkshire – červenec 1872

„Cože mám podle tebe udělat?“

Frances Websterová prudce položila na stůl černý kámen, který právě leštila, až zadunělo.

„Chci, abys zašla za Arthurem Ambertonem.“ Její sestra Lydia odpočívala půvabně rozvalená na lenošce u okna. Vypadala neuvěřitelně krásně i vyzývavě zároveň. „Já přece nemůžu sama navštívit nezadaného muže, to ti musí být jasné. Jsem počestná vdova.“

„A já jsem počestná stará panna. To je ještě horší.“

„Jistě, ale ty se stejně pořád procházíš sama po pláži. Kromě toho, s tebou je to jiné.“

„Proč?“

„Ale prosím tě.“ Lydia na ni vrhla pohled, jako by chtěla říct, že to je přece oběma jasné. „Jako bys to sama dobře nevěděla proč, Frannie.“

„Ne. Tohle tedy opravdu nevím.“

Frances stiskla zuby. Nesnášela, když jí její starší sestra říkala Frannie. Podezírala ji, že to dělá schválně, jako by byla dítě, které by mělo poslouchat, a ne žena, která na jaře oslavila dvaadvacáté narozeniny. Bylo také jasné, co mínila slovem *proč*. Lydia ji častovala neustálými narážkami na její zjizvenou tvář, aniž by se o tom kdy zmínila přímo.

„Chci jen říct, že by bylo jedno, kdyby tě s ním někdo zahlédl. Víím, ty za to nemůžeš, ale nejsi zrovna žena, se kterou by si džentlmen dával tajnou schůzku. Tvoji reputaci by to nepoškodilo.“ Lydia si zhluboka povzdechla. „To je taková škoda. Bývala jsi tak krásná. Kéž by sis bývala vzala Lea, když jsi ještě měla šanci –“

„Tak dost!“ Frances zvedla ruku. Už toho slyšela až příliš. „Máš pravdu. Moje tvář by dozajista každého muže odpudila.“

„No, zrovna takhle bych to neřekla.“

Nahlas možná ne, pomyslela si Frances chladně, i když to, co si o ní její sestra s matkou říkaly za jejími zády, by ji nejspíš přesvědčilo, aby si na hlavu natáhla pytel a do konce života ho nesundala. Obě byly přesvědčené, že její zjizvená tvář byla největší neštěstí, které ji mohlo onoho rána jejích osmnáctých narozenin potkat. Obě byly krásné. Matka byla i po padesátce neuvěřitelně nádherná žena s téměř nepřirozeně dokonalou, porcelánově hladkou pleť a tmavými vlasy jen s několika nitkami šedin. Když kráčela se svojí starší dcerou, otáčela se za nimi každá mužská hlava ve Whitby.

Nebylo tomu ale ještě tak dávno, kdy by se po jejich boku neztratila ani ona. Ona i její o šest let starší sestra Lydia po matce podědily půvab i sošnou postavu, i když Frances trvalo dost dlouho, než do dokonalých křivek dospěla, a dokonce už si myslela, že jí nebudou souzeny. Vyrostla do krásy o něco později, ovšem když se toho konečně dočkala, začínalo se zdát, že po všech stránkách předčí i svou půvabnou sestru. Nebo alespoň takhle to komentovala matka, k velké Lydiině nelibosti.

Avšak osudová nehoda to všechno změnila, takže nyní sice měly obě stejně dokonalou oválnou tvář, tmavé oči a čokoládově hnědé vlasy, ovšem byly jako

dvě zcela odlišné strany jedné mince: jedna lesklá a dokonalá, druhá zašlá a odřená.

„Tak odneseš mu tu zprávu, nebo ne?“ Lydia začínala ztráct trpělivost.

„Ne. Vůbec nechápu, jak tě něco takového napadlo! Vždyť John zemřel teprve před desíti měsíci!“

„Přesně!“ Pokud to v Lydii vyvolávalo nějaký smutek, nedala to na sobě znát. „Deset dlouhých měsíců! Jak dlouho ještě budu muset nosit smutek?“

„To přece dobře víš. Rok a den smutku, a další rok se drží poloviční smutek. Královna chodí v černém už přes deset let.“

„Jenže já nejsem královna!“

Frances se zdržela sarkastické poznámky, a tak trochu ji překvapilo, že si to sestra uvědomuje. Většinou se totiž jako královna chovala, vždy připravená komandovat všechny kolem sebe. Kdyby bylo po jejím, nikdo by nedržel smutek a nechodil v černém déle jak týden.

„Vůbec nechápu, k čemu to je, sedět zavřená doma jako ve vězení!“ Lydia prudce vyskočila na nohy a začala nervózně přecházet sem tam. „Mamá mě nechce nikam pustit, a dokonce ani nesmím nikoho navštívit!“

„Dělá to jen proto, že by to ve tvé situaci bylo zatím naprosto nevhodné.“ Frances na ni vrhla chápavý pohled a tentokrát s ní souhlasila. Nutit vdovy, aby zůstávaly sedět uvězněné doma se svým smutkem, jí rozhodně nepřipadalo jako nejlepší způsob, jak překonat bolestivou ztrátu. I když Lydia se příliš utrápená zrovna nezdála.

„Je směšné, že se čeká, že budu předstírat, že můj život skončil. John byl stejně už skoro polomrtvý, když jsem si ho vzala. Bylo mu přes šedesát, když jsme se poznali.“

„Myslela jsem si, že když se lidé berou z lásky, na věku nezáleží.“

„Já něco takového řekla?“

„Ano, před tím, než sis ho vzala.“

„Och.“ Lydia se zatvářila skepticky. „No, myslím, že jsem ho svým způsobem měla opravdu ráda, asi tak, jak to ode mne očekával, ovšem nevidím důvod, proč bych měla strávit svá nejlepší léta ve smutku, když umřel. Jsem si jistá, že ani on by si to nepřál.“ Přestala chodit sem tam a zastavila se před zrcadlem. Přitiskla si prsty na tváře a vytáhla si kůži jemně směrem vzhůru. „Vždyť je mi teprve dvacet osm. V černém krepu si připadám stará.“

„Nikoho z nás už nebaví chodit v černém, Lydie, ale taková jsou pravidla. Máš štěstí, že si alespoň nemusíš dělat starosti s penězi.“ Frances se jí snažila dodat optimismu. „John tě dobře zajistil.“

„Nechal mi sotva třetinu toho, co měl.“

„Jenže zbývající část přece vložil do fondu pro Georgieho.“

„A ten spravuje jeho právník. Jako kdyby se mi nedalo věřit.“

Frances sklopila hlavu, aby sestra neviděla, jak se tváří. Podmínky stanovené v poslední vůli byly sice trochu tvrdé, ale dalo se z nich vyčíst, že John Baird svoji mladou manželku znal mnohem lépe, než kdo tušil. Pokud by se o majetek měla starat Lydia, George by při dosažení plnoletosti ze svého dědictví sotva co uviděl.

„Třeba si myslel, že by tě takové hlouposti obtěžovaly.“

„Nechápu proč. Georgie je můj syn. Není to správné, když se o jeho budoucnost stará někdo jiný. Tohle od Johna vůči mně nebylo vůbec hezké.“

„Hmm...“ Frances vzala do ruky kámen a začala

ho znovu s povzdechnutím leštit. Lydia byla ve svých vzpomínkách na zesnulého manžela čím dál zahořklejší. Ovšem byla pravda, že John Baird nebyl přesně taková partie, jakou si vysnila. Rozhodně ne ve srovnání s jistým vikomtem, mužem, o kterém se věřilo, že se ztratil na moři...

„V každém případě bych se znovu neprovdala dřív, než uplyne vhodná doba.“ Lydia se znovu usadila na lenošku. „Pokud ale budu čekat, až mi skončí doba smutku, může se Arthur klidně oženit s nějakou jinou, a co pak bude se mnou? Před šesti lety jsem svoji šanci promarnila. Rozhodně to nehodlám zopakovat.“

„Ty myslíš na vdavky?“ Frances nechala leštění polodrahokamu. Už ho zpracovávala déle než půl hodiny, obrušovala drsné hrany a nedokonalosti povrchu tak, že nyní, v mihotavém světle svíčky, uviděla na vyleštěném povrchu odraz vlastních očí. I jí připadaly smutné. Prudce kámen odložila do malé dřevěné krabičky, vystlané pilinami.

„Takže ty si *pořád* hodláš vzít Arthura?“ zeptala se tiše a podivila se v duchu, že to neuhádla už dávno.

„No samozřejmě! O čem se tu celou dobu asi bavíme?“

„Vždyť jsi jen říkala, že chceš, abych mu doručila vzkaz?“

„Který by ho přesvědčil, aby mě přišel navštívit, jistě.“

„Proč mu jednoduše nenapíšeš?“

„Protože to už jsem zkusila.“ Lydia se zatvářila mrzutě. „Odpověděl mi, že má příliš mnoho práce na to, aby obnovil naši starou známost. Sama dobře víš, že byly doby, kdy by se ke mně připlazil třeba po kolenou, a on tomu teď říká známost!“

„Přece sis vzala někoho jiného, Lydie.“

„Ale jen proto, že jsem si myslela, že se Arthur utopil! Co jiného jsem měla dělat?“

„Třeba počkat déle než pouhý týden, než ses zasnoubila?“

„*Počkat?*“ V tmavých očích se jí zlostně zablesklo. „Čekala jsem tehdy celé roky, až Arthur konečně přesvědčí svého otce, aby mě přijal do rodiny. Už tak bylo ponižující držet naše zasnoubení v tajnosti. A on si pak klidně nasedne na loď, spadne do moře a opustí mě. Vždyť mě tu nechal, aby se ze mě stala stará panna!“

Frances se ovládla, aby neobrátila oči v sloup. Pokud si pamatovala, Lydia se rozhodně tehdy jako stará panna nechovala. Měla kolem sebe víc než dost nápadníků, ze kterých si mohla vybírat. Ne, že by o tom Arthur tehdy věděl. Znal pouze některé. Ve skutečnosti bylo velice nepravděpodobné, že by mu to uniklo. Netušil ovšem, jak vážné to s některými z nich bylo. Vlastně měl docela štěstí, že se na nějakou dobu ztratil, i když Frances uvažovala, jak se asi musel cítit, když se vrátil a zjistil, jak rychle si za něho Lydia našla náhradníka...

„Jak jsem mohla tušit, že se vrátí devět měsíců na to, když už jsem byla provdaná za Johna? Víš, že mě Arthur vůbec nevyhledal?“

„Copak mohl? Byla jsi už vdaná.“

„No dobrá, ale teď jsem vdova a on je stále nezadaný. A jeho otec je po smrti, takže nám už nic nestojí v cestě. Nechápu, proč bychom naše zasnoubení nemohli obnovit. Když se nad tím zamyslíš, bylo by to tak romantické. Jako kdyby osud chtěl, abychom byli nakonec spolu.“

„Jistě. Bylo od Johna hezké, že zemřel v pravou chvíli, vid.“

Lydia po ní šlehla nevrlym pohledem. „Co ty můžeš vědět o lásce?“

„Nikdy jsem netvrdila, že o ní něco vím.“

„A Arthur mne miloval.“

„Jistě,“ dala jí za pravdu Frances. „To ano.“

To byla naprostá pravda. Nikdy neviděla tak zamilovaného muže, jako byl Arthur Amberton. Tehdy ještě chodila do školy, ale doteď měla před očima, jak na Lydii zbožně hleděl. Kdysi doufala, že i k ní bude jednou nějaký muž takto vzhlížet, což se ovšem nyní zdálo víc než nepravděpodobné.

Arthur Amberton byl pro ni ztělesněním pravého džentlmena: byl inteligentní, okouzující s vybranými způsoby, ale nesl v sobě i jakýsi zvláštní smutek. Byl též neuvěřitelně pohledný, měl vlnité kaštanové vlasy a pronikavé, světle hnědé oči. Choval se k ní velice pěkně. Když byl salon prázdný, vždy se posadil vedle ní a vyptával se jí na její umělecká díla, jako kdyby ho její koníčky skutečně zajímaly. Zacházel s ní jako s dospělou, a ne s dítětem, což byl pravý opak ve srovnání s ostatními Lydiinými obdivovateli. Ze všech sil se pokoušela brát ho jako bratra, zvláště když se jí Lydia svěřila, že se tajně zasnoubili. Pravda byla ale taková, že do něho byla sama až po uši zamilovaná. Tehdy jí to připadalo jako vrchol trufalosti. Když se pak ztratil na moři, zničilo ji to natolik, jako by ona byla snoubenka, kterou po sobě zanechal. Nikdy nedokázala pochopit, jak na něho mohla Lydia tak rychle zapomenout.

„I když podle toho, co se proslýchá, jsem nejspíš měla tehdy před šesti lety velké štěstí.“ Lydia si dala ruku za hlavu. „Jejich rodinný majetek se prý nacházel ve velice špatném stavu.“

„Lydie!“

„Ale prosím tě, nebuď tak naivní, Frannie. I zamilování přece musí z něčeho žít.“

„No, když je tedy tak chudý, proč si ho chceš teď vzít?“

„Protože už chudý není, hlupáčku. Spravil to sňatek jeho bratra s Violet Harperovou.“

Frances zalovila v kapse pro další kámen a pečlivě si ho prohlížela, zatímco se pokoušela pochopit svou sestru. Matně si vzpomínala, že se k ní doneslo, že si před pár lety bohatá dědička majitele loděnic vzala Arturova bratra, dvojče. Nějak jí ale nedocházelo, jaký prospěch by z toho mohla mít Lydia...

„Nějak to nechápu.“ Vzdala se. „Co s tím má společného Arthur?“

„No přece že její peníze se použily na záchranu jejich železných dolů. A těm se teď daří víc než dobře. A prý také zrekonstruovali celé rodinné sídlo Amberton Castle. Tedy ne, že by tam Arthur bydlel, brůčoun jeden. Žije v jakémsi starém domě na farmě kdesi na okraji vřesoviště, ovšem oficiálním vlastníkem rodinného majetku je stále on.“

„Jak tohle všechno víš?“

„Protože je v mém zájmu tohle vědět.“

„Och...“ Všechno jí teď do sebe začínalo zapadat. „A pokud by sis ho vzala, trvala bys na tom, abyste přesídlili zpět do Amberton Castle?“

„No jistě. V jeho vlastním zájmu.“ Lydia spokojeně pokývala hlavou. „Je to sídlo jeho rodiny a on je vikomt.“

„No ale, pokud na opravu dali své peníze jeho bratr a manželka...“

„Pak jsem si jistá, že si můžou dovolit najít nějaké náhradní řešení.“

„Přirozeně. Jen škoda, že Arthur vaši známost obnovit nehodlá.“

„Bude stačit, když se se mnou jednou setká!“ Lydia se prudce posadila, jako by jí její slova ublížila. „Jen kdybych s ním mohla strávit o samotě v jedné místnosti aspoň deset minut, dokázala bych ho

přesvědčit, aby mne znovu požádal o ruku. Tím jsem si jistá.“

Tentokrát už Frances skutečně obrátila oči v sloup, ani se to nepokoušela zastírat. Nejhorší na tom však bylo, že Lydia měla nejspíš pravdu. Nikdy jí nedělal problémy přesvědčit muže, aby udělali, co si zamanovala. Většinou stačilo jen lusknout prsty a oni se mohli přetrhnout. Upřímně, zdálo se neuvěřitelné, že Arthur Amberton dokázal jejím prosbám tak dlouho odolávat, ale povíдалo se, že se prý během devíti měsíců svého záhadného zmizení velice změnil. Nikdo netušil, kde nebo proč byl tak dlouho. Říkalo se, že pracoval na rybářské lodi, ale to bylo velice nepravděpodobné.

„Abys věděla, já za ním nepůjdu.“ Umíněně si dupla. Pokud se Arthur nechce s Lydií setkat, rozhodně ho k tomu nehodlá nutit. „Navíc nechápu, proč si myslíš, že zrovna já bych ho dokázala přemluvit.“

„Protože tě měl rád. Vždycky si za tebou chodil povídat.“

„Opravdu?“ Frances cítila, jak jí z výčitek svědomí rudnou tváře. Opravdu se někdy zdálo, že její společnost vyhledává schválně, ale ona nakonec vždy došla k názoru, že je to jen její zbožné přání. „Jsem si jistá, že se jen snažil ke mně chovat laskavě.“

„No jistě, že se jen snažil být laskavý,“ odsekla Lydia. „Bylo to od vás obou ale nezdořilé. Cítila jsem se kvůli vám odstrčená.“

„To je mi líto.“

„Ale teď bys to mohla odčinit.“

„Ne!“

„Jen pomysli na ubožáčka Georgieho. Copak by si nezasloužil mít otčíma?“

„Ale jistě, zasloužil.“ Frances podezíravě přimhouřila oči. Lydia vždy velice hbitě dokázala

poznat slabiny ostatních, a její tříletý synek bezesporu Francesina slabost byl.

„A nemyslíš, že vikomt by byl skvělý otčím? Pomyšli na všechny ty výhody. Ne pouze pro něho, ale ubozí mamá a papá by z toho také měli užitek.“

Ubozí mamá a papá? Frances ztuhla, když jí došlo, na co sestra nejspíš naráží. „Co to má s nimi společného?“

„Víš, určitě očekávali, že už budeme touhle dobou obě dobře vdané a zaopatřené, a podívej, jak to dopadlo. Já jsem se vrátila domů a ty nejspíš z domu nikdy neodejdeš. V jejich věku to musí být velká zálež, určitě čekali, že už budou mít zasloužený klid a odpočinek. Kdybych si vzala Arthura, všem by to usnadnilo život, nemyslíš?“

Frances se kousla do rtu. Tohle popřít nemohla. Pro všechny kromě Arthura by tohle bylo řešení...

„A ty bys pak mohla přijít bydlet za námi do Amberton Castle, kdybys chtěla.“ Lydiin hlas nabyl podbízivého tónu. „Georgie tě má mnohem raději než svoji chůvu a stejně bude potřebovat vychovatelku.“ Pohrdavě mávla rukou. „Tedy pokud ti hraní s těmi tvými kameny nezabere moc času.“

Přetekla jí trpělivost. Frances se opřela dlaněmi o stůl a postavila se. „Já si s kameny *nehraju*. Vyrábím šperky. A dost lidí si náhodou myslí, že mi to jde. Minulý týden jsem vydělala čtyři libry.“

„Nepovídej. Jak se ti to podařilo?“

„Prostě jsem odnesla pár nejlepších kousků panu Horshamovi a on je ode mne koupil.“

„To je ten klenotník? Chceš říct, že jsi *klenotnice*?“

Frances chvíli zaváhala a pak se usmála. Nenapadlo ji o sobě takhle přemýšlet, ale když už to Lydia vyslovila nahlas, došlo jí, že to bude nejspíš pravda. Vytváření korálků a kamejí z gagátů, které nasbírala na

pláži, byla jen jedna z uměleckých činností, kterým se věnovala, ale bavilo ji to. Pokud by se jí podařilo vydělávat dost peněz prodejem svých šperků, možná by to byla cesta k nezávislosti. Už by nemusela mít pocit, že je pro ostatní jen přítěží a příčinou studu. Pak by mohla být Frances Websterová, *umělkyně*, a ne *to ubohé, zjizvené děvče*...

„Ano.“ Napřímila ramena a pocítila nebývalou naději. Ano, byla klenotnice. A dělalo jí to nesmírnou radost.

„A mamá a papá o tom vědí?“

Pocit radosti byl rázem tentam. Od té nehody jí rodiče dávali mnohem větší volnost, než jak bylo pro dívky jejího věku obvyklé, ale měla pocit, že nejspíš až tak moc tolerantní by zase nebyli.

„Asi bych jim to měla povědět...“ Lydia našpuli-la ústa a pak se potutelně usmála. „Koneckonců by měli vědět, jak špiníš naše jméno!“

„Já nic nešpiním!“

„Tedy pokud za mne nedoručíš jeden malý vzkaz, víš?“

„Tak dobrá, Lydie, vyhrálas.“ Frances se poraže-necky zhroutila do křesla. „Co chceš, abych mu řek-la?“

DRUHÁ KAPITOLA

Frances se pomalu a bez chuti loudala cestičkou podél pláže. Občas se sehnula pro oblázek a hodila žabku přes zvedající se vlnky. Ani se neobtěžovala počítat, kolikrát kámen poskočí. Její rekord byl čtrnáct skoků za sebou, dnes se jí ale nedařilo. Bylo jí jasné, že pokud se po pláži potáhne, co noha nohu mine, zvedne se příliv až k útesům dřív, než se vydá na zpáteční cestu do Whitby. Zнала ovšem bouřlivé Severní moře a jeho pobřeží natolik, že dokázala odhadnout, kolik času jí ještě zbývá.

Kromě toho, utěšovala se, její pochůzka nezabere takovou dobu, bude to jen pár minut, během kterých předá vzkaz a dostane odpověď. Už kvůli sobě doufala, že se jí jako odpovědi dostane *ano*, i kdyby jen proto, aby jí tam už Lydia znovu neposílala. Ovšem pro dobro Arthura Ambertona si přála slyšet rozhodné *ne*. Sice by měla cítit soudržnost s rodinou, nemohla si ale pomoci: měla pocit, že před šesti lety šťastně unikl z pasti. Sice nejspíš její sestru z celého srdce miloval, jenže jí vůbec neznal.

Při představě, že ho znovu uvidí, se Frances sevřel žaludek. Cítila se rozervaná mezi vzrušením a obavami. Po jeho překvapivém návratu doufala, že ho ve Whitby alespoň zahlédne, už jen proto, aby se ujistila, že byl doopravdy naživu a v pořádku. Nestalo se

tak. Proslýchalo se, že do města přijíždí jen zřídka, a společenský život ho vůbec nezajímal, a tak se nakonec vzdala veškerých nadějí.

Což bylo, jak si později myslela, jen dobře. Sice si ho moc přála znovu spatřit, avšak nechtěla, aby ji uviděl on. Kdyby se znovu setkali, musela by mu vysvětlit, proč se ukrývá pod závojem, a vyslechnout si nevyhnutelná slova lítosti. A přesně toho už měla po krk, všech těch plytkých bezvýznamných slov, zvlášť od mužů... i když s Arthurem by to bylo jinak.

Jestlipak by se ve stejné situaci zachoval jinak než Leo, ptala se v duchu. Nechtěla věřit, že by byl Arthur tak povrchní, ale byl muž, a muži si u žen krásy cenili nade vše. Lydia toho byla živoucím důkazem, a Arthur byl Lydií unešený... Což koneckonců znamenalo, že by se nejspíš jako Leo zachoval!

Prudce se zastavila, zděšená vlastními myšlenkami. I jí připadaly plné hořkosti a ona hořkost cítit odmítala, i když to někdy bylo těžké. Kromě toho, co na tom záleželo, jak by se byl Arthur zachoval? Co jí bylo do toho, co by si myslel o jejím závoji? Tato návštěva s ní neměla nic společného. Šla za ním, aby si s ním promluvila o Lydii, nic víc.

Hodila na hladinu poslední žabku a vydala se po písčité pěšině vzhůru průrvou v útesu. Lydia jí řekla, že Arthurova farma se nachází před rybářským městečkem Sandsend, asi půl míle od pobřeží. Dalo se tam dojít z pláže strmě stoupající cestou, lemovanou žlutě kvetoucím hlodášem.

Sotva popadala dech, když se zastavila před dřevěnými vraty a na chvíli si vychutnávala pohled do krajiny. Hleděla na moře, rozprostírající se daleko k obzoru jako třpytivý tyrkysový koberec. Bylo to krásné místo k bydlení, dokonce i pro takovou *opuštěnou*

starou farmu, jak jí bylo řečeno. Prošla vraty a viděla, že na těch řečech nebylo za mák pravdy.

Bylo to místo vibrující životem, dobře organizovaný chaos s obrovskými balíky sena, naskládanými podél stěny třípodlažního kamenného domu. A opuštěné to tu také nebylo. Všude byla zvířata: prasata v chlévě, kozy a ovce v ohradách, alespoň dva tucty kuřat a pět líně se procházejících koček, a také dva koně, zvědavě vystrkující hlavu ze dveří svých boxů.

Frances se zastavila uprostřed dvora a pomalu se rozhlížela ve snaze najít uprostřed všech těch zvířat pána domu. Zdálo se, že tu nikdo není, jen na zápraží seděl hnědobílý pes a tvářil se, že mu tu vše patří. Podle jeho krátké srsti a modrých očí Frances hádala, že to byl ovčácký pes, a naštěstí se zdál velice přátelský.

Sklonila se a podržala ho za ušima. Najednou si uvědomila nevhodnost svého chování. Byla neprovdaná, nezvaná dáma bez patřičného doprovodu, a vnikla na cizí farmu, aby předala vzkaz své ovdovělé sestry, který měl přesvědčit svobodného džentlmena, a dokonce vikomta, aby splnil požadavek, který již v minulosti odmítl! Něco takového mohlo napadnout pouze Lydii!

Už aby to měla za sebou! Lydia byla schopná splnit svou výhrůžku a povědět rodičům o jejích obchodních aktivitách, pokud by neudělala, co po ní chce. Pro Frances byla její práce příliš důležitá, než aby to riskovala. Jednou jim to poví sama. Jednou, až vydělá tolik, že bude schopná se postavit na vlastní nohy, pokud to bude nutné, ale teď ještě ne. Měla do budoucna své vlastní plány, ale nikomu o nich nehodlala nic prozradit, dokud na to nebude připravená.

Sebrala odhodlání a zaklepala na dveře. Nikdo se

neozval, i když se dveře s hlasitým zaskřípáním otevřely.

„Lorde Scorboroughu!“

Zavolala, ale nikdo neodpovídal. Nebylo slyšet žádný zvuk. Opatrně vešla dovnitř setmělou chodbou a nakoukla za další dveře do místnosti, která vypadala jako kuchyň. Byla rovněž prázdná, i když na kamnech se ve veliké železné konvici vařila voda. Odhrnula si závoj z obličeje, aby lépe viděla. Byla zmatená. Někdo tu musel být, ale proč se neozval?

Přepadla ji úzkost a rozhodla se jít ven a porozhlédnout se znovu po dvoře, když v tom uslyšela cvaknutí dveří na chodbě. Rychle se otočila, připravená se omluvit za nenadálý vpád do domu, když se náhle ocitla tváří v tvář naprosto neznámému muži, který na sobě neměl nic než bavlněné spodky.

„Och!“ vykřikla hlasitě a zachvátila ji panika. Neznámý se prudce zastavil a unikla mu řádka neslušných slov, jejichž význam si Frances mohla pouze domýšlet. Naskytl se jí pohled na jeho nezahalené nohy a tělo od pasu nahoru nahé, takže než se stáhla vzpamatovat, všimla si jeho silných lýtek, svalnaté hrudi a paží, které byly asi tak široké jako ona v pase.

„Och!“ Nebyla si jistá, co měl její druhý výkřik znamenat. Zvedla pohled k jeho tváři. Jeho drsný vzhled byl stejně alarmující jako nedostatečné oblečení. S krátce střiženými vlasy a tmavým strništěm vypadal jako trestanec. Byl to trestanec? Barvitá mluva se dozajista k jemně vychovanému džentlmenovi nehodila. Cítila, jak jí na dlaních vyrazil ledový pot a narůstal v ní nával paniky. Srdce se jí rozbušilo. Byla na nesprávné farmě, došlo jí s hrůzou krátce předtím, než se jejich pohledy srazily a ona se otočila na podpatku a dala se na útěk...

Arthur Amberton, čtrnáctý vikomt Scorbrough, právě dokončil koupel. Vylezl z vany, osušil se ručníkem a natáhl si čisté spodky, za což byl nyní neskonale vděčný. Neměl služebnictvo a návštěvy k němu zavítaly zřídka, a tak většinou s klidem chodíval po domě zcela nahý, zvláště v horkých letních měsících. Když se tedy na chodbě srazil s černě oděnou ženou, bylo to stejně nepříjemné překvapení pro oba.

Když ho uviděla, dala se na úprk. Jako by jí šlo o život... Což byl důkaz, že nebyla pouhý duch a musel se vydat za ní. Sice byl velice nerad, když někdo narušil jeho soukromí, ale musel zjistit, kdo je a co tu chce. A rovněž se jí omluvit za takové nemilé přivítání. Konec chodby, kde stála, byl tmavý, ale soudě podle jejich šatů to byla urozené dáma.

Bral schody do ložnice po třech, a ve spěchu na sebe natáhl košili a kalhoty, které si tu předem přichystal. Sice by šel raději brzy spát, avšak byl pozvaný na večeři k bratrovi a jeho manželce. Obhospodařovat deset akrů půdy byla vyčerpávající práce a odpoledne už býval pořádně unavený. Díky tomu ale už neměl sílu tolik přemýšlet, což vítal.

V Amberton Castle večeřel jedenkrát za týden, což byla povinnost, ke které se zavázal, aby si o něj Violet nedělala starost. Jeho drobná švagrová odmítala věřit, že se na farmě necítí nešťastný a osamělý. Nedokázala pochopit, že netrpí žádnou depresí, že nemá zájem o společnost, a že už vůbec nestojí o nezvané návštěvy.

Seběhl ze schodů a u dveří si rychle natáhl boty. Pak prudce vyrazil na dvůr. Přestože se zdržel pouhých několik minut, po jeho záhadné návštěvnicki nebylo už ani vidu.

„Ty jsi tedy hlídač.“ Vrhł kritický pohled na Meg,

svého ovčáckého psa, kterého se snažil vycvičit, ale fenka jen nadšeně vrtěla ocasem. „Kudy šla?“

Samozřejmě to byla řečnická otázka. Mohla se vydat pouze jedinou cestou, vedoucí k vesnici. Tedy pokud se nerozhodla ukrýt v chlévě u prasat. Bleskově vyrazil ze dvora a najednou ji zase uviděl. Seděla na blátivé cestě na zemi a tiskla si nohu.

„Zranila jste se?“

Vypadalo to, že nadskočila, když ho uslyšela. Odvrátila hlavu a rukou cosi upravovala na přední straně svého slaměného klobouku. Arthur zpomalil. Nechtěl ji ještě víc polekat. Odvracela od něho tvář, jako by se styděla na něho pohlédnout. Bylo to zvláštní, ale cosi mu na ní připadalo povědomé.

„Uklouzla jsem v blátě.“ Její hlas zněl tlumeně.

„Na farmách bláto bývá. Neměla jste tak utíkat.“

„Tak jste mě neměl tak vyděsit a chodit po domě polonahý!“

„Můžete být ráda, že jsem byl *jen* polonahý.“ Pro-vrtával ji zezadu pohledem a její neochota se na něho podívat ho dráždila. „A nemyslím, že by to bylo zakázané, když je člověk doma sám. Na rozdíl od vniknutí do cizího domu bez pozvání, řekl bych.“

„A vy byste měl otevřít, když vám někdo klepe na dveře!“

„Aby bylo jasno, neslyšel jsem vás klepat. A to není žádná omluva toho, že jste vešla bez vyzvání dovnitř. Je to můj dům!“

Prudce se k němu otočila. Tvář měla skrytou pod závojem, připevněným ke krepě klobouku. *Tak tohle si tak upravovala?* Nespokojeně odfrkl. Proboha, přece nemohla být až tak vyvedená z míry. Zase tolik toho na něm neviděla, mohlo to být mnohem horší... Něco na jejím hlase mu ale bylo povědomé, něco, co ho nutilo pátrat v paměti.

„Kéž bych nebyla vešla dovnitř!“ Oči pod závojem se zablýskly. „Asi jsem si vymknula kotník. Nepřipadá vám to jako dostatečný trest?“

„Ach, no to je nepříjemné.“ Dřepl si vedle ní. Bylo to čím dál horší. „Jste si jistá, že máte výron? Počkejte, podívám se vám na to.“

„Ne!“ Ucukla nohou, když k ní natáhl ruku. Pokusila se zvednout a postavit se na zdravou nohu. „Zvládnou to sama. Au!“

„Posadte se, ženská, než si ještě víc ublížíte.“ Chtěl ji podepřít v pase, ale uhnula před jeho rukou a s žuchnutím opět přistála v blátě.

„Nemůžu tady zůstat sedět...“ V jejím hlase už byla slyšet panika. „Musím jít, nebo to nestihnu.“

„A ještě před pár minutami jste byla celá žhavá mne vidět.“

„Hledala jsem někoho jiného. Neměla jsem sem chodit.“

Někoho jiného? Zamračil se. Koho jiného by tu měla hledat, když ne jeho? „Koho jste hledala?“

„Já...“ spustila a náhle se odmlčela. „To je jedno.“

Založil ruce na hrudi a nepokoušel se zastírat podráždění. „Pokud mi to povíte, je určitá šance, že bych vám mohl pomoci.“

„Ano, jenže... Ach, tak dobrá.“ Rozhodila rukama, jako by se vzdávala. „Řekli mi, že tady bydlí lord Scarborough.“

„Taky že ano.“

„Ano?“

Otočila se k němu, ale přes závoj její výraz v obličeji viděl. Co je, proboha, zač? Bylo zřejmé, že netušila, kdo je, i když jí to za vinu nedával. Poslední dobou příliš jako džentlmen nevypadal. Vlasy si stříhal nakrátko, bylo to v práci praktičtější. Dával přednost hladce oholené tváři před módním dlouhým knírem

a vousy, ale zrovna teď se už stejně pár dní neholil. Nespíš teď vypadal dost drsně a divoce. Není divu, že se tak vyděsila. Přesto ji tu nemohl jen tak zanechat jejímu osudu, nehledě na to, že by si to nejspíš oba přáli.

„Ale no tak. S tím kotníkem daleko nedojdete.“

„Co to...“ vyjekla zděšeně, když ji vzal jednou rukou pod koleno a druhou kolem ramen. „Co to děláte?“

„Nic, z čeho byste měla být tak překvapená.“ Zvedl ji a ušpinil si čisté šaty od bláta. „Odnesu vás dovnitř, abych vám ten kotník mohl ovázat.“

„Můžu jít sama!“

„Ne, to nemůžete. Mohla byste to zkusit, ale dobře by to nejspíš nedopadlo. Věřte mi, já z toho taky nejsem zrovna nadšený, ale mám dojem, že ani jednomu z nás nic jiného nezbyvá.“

Kopnutím otevřel dveře a odnesl ji chodbou do kuchyně. Zvědavá Meg jim klusala v patách. Posadil ji do ošuntělého křesla vedle sporáku a natáhl se na polici pro obvazy. „Takže, co jste Scorbroughovi chtěla?“

„To je moje soukromá věc.“

„Máte nějaké soukromé vyřizování s vikomtem? To zní zajímavě.“

Prudce položil obvazy na stůl. Její hlas byl pořád tlumený závojem. Měl chuť jí ho strhnout. Copak si ten zatracený kus hadru nehodlá sundat ani uvnitř domu? Ve vybrané společnosti už nebyl poměrně dost dlouho, ale copak opravdu vypadal tak hrozně, že před ním dámy ukrývají tvář? Přejel si rukou po strništi na bradě. *Opravdu svým vzhledem naháním strach?*

„Nevím, co tím myslíte!“ odsekla pohoršeně.

„Opravdu?“

Začínalo mu to připadat podezřelé. Navzdory jeho poněkud pohnutému životu byl pořád ještě vikomt a ve společnosti byl nadále považován za výhodnou partii. Hned zpočátku, když se na farmu nastěhoval, zažil pěknou řádku návštěv ambiciózních rodičů, snažících se provdat své dcery. Naštěstí ho nechali na pokoji, když jim návštěvy neoplatil. Teď musel připustit, že v tom sehrál svou roli jeho současný vzhled. Tahle žena byla možná jen cílevědomější než ostatní.

„Opravdu!“

Jeho narážka ji tak upřímně pohoršila, že by jí na to téměř naletěl. *Téměř*. Kdysi jedné ženě uvěřil, a hledme, kam ho to přivedlo. Na vlastní kůži poznal, jak dobré herečky dokážou ženy být.

„A přesto jste zde, zahalená v závoji, na návštěvě u nezadaného muže, a bez jakéhokoliv doprovodu? Odpusťte, že jsem tak skeptický, ale osobní povahu vaší návštěvy by si většina lidí vyložila stejně.“

„Jak osobní by to mohlo být, když jsem se domnívala, že jsem ve špatném domě? Vždyť jsem Arthura celých šest let neviděla!“

„Arthura?“ Překvapeně zvedl obočí. Způsob, jakým vyslovila jeho jméno, napovídal, že se znají.

„Ano.“ Hlava pod závojem se sklonila, jako by se styděla. „Ale na tom vůbec nezáleží. Přišla jsem sem pouze vyřídit vzkaz. On vůbec netuší, že tu jsem.“

„Tak to jste pořádně vedle.“ Vytáhl stoličku, postavil ji před ni a posadil se. „On moc dobře ví, že jste tady. Dovolte, abych se vám představil. Já jsem Scarborough.“

TŘETÍ KAPITOLA

„Arthure?“ Tvář v závoji se k němu naklonila. „Já jsem vás nepoznala.“

Pokrčil rameny. „Pokud je to šest let, tak to se moc nedivím. Ale jste ve výhodě. Říkáte, že jsme se už setkali?“

„Jistě. Mnohokrát.“ Její hlas zněl nyní téměř vzrušeně. A jemu se zdál ještě povědomější...

„A máte pro mě vzkaz?“

„A-ano.“ Veškeré nadšení se vytratilo. „Je od mé sestry, Lydie Bairdové.“

Ztuhl. Všechny jeho svaly se napjaly. Uslyšet tak náhle její jméno byl šok, jako by ho někdo vší silou udeřil do tváře. Nejraději by ho už do konce života neslyšel, ale to, jak se zdá, bylo jen nesplnitelné přání. Lydia Websterová, jak se tehdy jmenovala, žena, se kterou byl tajně zasnoubený, pro kterou byl připravený vše obětovat. Která přísahala, že ho miluje a zdálo se, že to myslí vážně až do chvíle, kdy mu zlomila srdce a pošlapala všechno, čemu věřil...

Vůbec netušila, co mu provedla. Arthur pochyboval, že jí to vůbec kdy došlo. Naposledy ho viděla jedno květnové odpoledne, když odešel z domu jejích rodičů, pevně rozhodnutý se jednou provždy postavit svému otci. O svém rozhodnutí jí nepověděl, a ona se nikdy nedozvěděla, že to udělal. Když se druhý den